

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 488/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, Advokátska kancelária, Škultétyho 3, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 256/2014 a jeho rozsudkom z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2015 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 256/2014 a jeho rozsudkom z 26. marca 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 37 C 23/2012 z 24. októbra 2013 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o určenie, že si riadne plní svoje povinnosti a o zákaz dražby.

V odvolaní proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka namietala, že hoci okresný súd nariadil termín pojednávania na 13. september 2013, pričom pojednávanie bolo odročené na žiadosť jej právnej zástupkyne, okresný súd už žiadny ďalší termín nenariadil a bez toho, aby sťažovateľku vypočul, vec rozhodol. Sťažovateľka preto nemala žiadnu možnosť uplatňovať svoje procesné práva, najmä vyjadriť sa k dôkazom, podávať návrhy a uplatňovať ďalšie procesné práva. Ďalej namietala, že okresný súd v rozsudku neodôvodnil, prečo nenariadil termín nového pojednávania. Napokon vytýkala, že nebolo vyhovené jej návrhu na predloženie prejudiciálnych otázok ústavnému súdu. Okresný súd tým sťažovateľke odňal možnosť konať pred súdom. Navyše pri hodnotení dôkazov opomenul spomenúť podanie jej právnej zástupkyne z 24. júla 2013 týkajúce sa konania pred Európskym súdnym dvorom v Luxemburgu.

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 265/2014 z 25. marca 2015 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne zistil, že skutkové tvrdenia sťažovateľky o zmene úverovej zmluvy neboli preukázané. Rovnako bola vec správne posúdená, vychádzajúc z toho, že žalovaný 2 (BKB Partners, s. r. o.) nie je účastníkom záložno-právneho vzťahu, a preto nie je ani pasívne vecne legitimovaný.

Sťažovateľka so závermi krajského súdu nesúhlasí a podrobne argumentuje, prečo došlo k zmene úverového vzťahu. Okrem toho všeobecné súdy sa nezaoberali neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve o úvere z 10. októbra 2006.

Sťažovateľka žiada vydať tento nález:

„I. Krajský súd Košice, v konaní vedenom pod sp. zn.: 11Co/211/2015 z 26.03.2015 porušil základné právo sťažovateľky zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 47 ods. 3, Ústavy SR, čl. 48 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a slobôd.

II. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn.: 37C/23/2012 z 24.10.2013.

III. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn.: 11 Co/256/2014 z 26.03.2015 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

IV. Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- € ktoré jej je Krajský súd Košice povinný vyplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd Košice je povinný vyplatiť trovy právnych služieb vo výške 294,44 €/2x 139,83 € + 2x 8,39 €/na účet právnej zástupkyne sťažovateľky(...)“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 11 Co 256/2014-119 z 26. marca 2015.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka v podanej sťažnosti (zhodne s odvolaním) namieta, že jej bola postupom všeobecných súdov odňatá možnosť konať pred súdom jednak tým, že okresný súd rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, ale aj tým, že sa všeobecné súdy nezaoberali niektorými jej právne významnými námietkami.

Za uvedeného stavu bolo možné podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť by vyplývala z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala. Tým je

dané, že nevyužila účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii. To zakladá neprípustnosť sťažnosti.

Napokon treba uviesť, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. augusta 2015